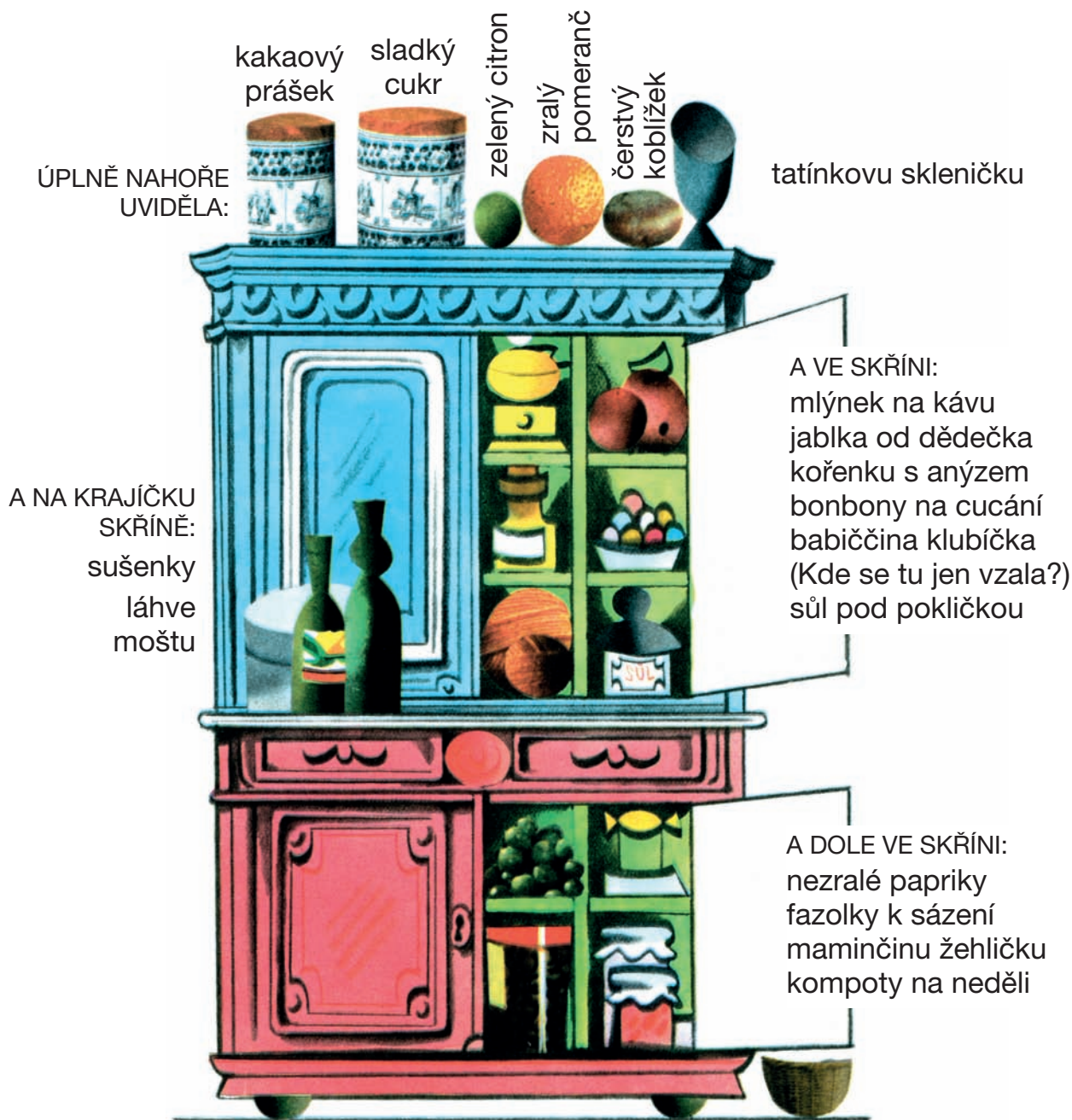

Tak tohle všechno by děti o Cecilce mohly napsat. Zapomněly však na jedno. Cecilka si často vymýšlela věci, na které jiní nepřišli. Anebo přišli, a neudělali je. Jednou Cecilku napadlo, že se vydá na cestu kolem světa. Pak se ale opravila a řekla si:

„Půl cesty je ažaž. A vydám se tam hned.“

Jen ještě chvíli přemýšlela, co si má vzít s sebou, aby toho nebylo moc ani málo. Stoupla si přitom před skříň a dívala se, co je tam věcí.

A na zemi pod tím vším uviděla Cecilka malý košíček, do kterého by se skoro nic nevešlo. Možná půl pomeranče nebo klubičko vlny nebo několik kostek cukru. A možná taky dvacet fazolí.

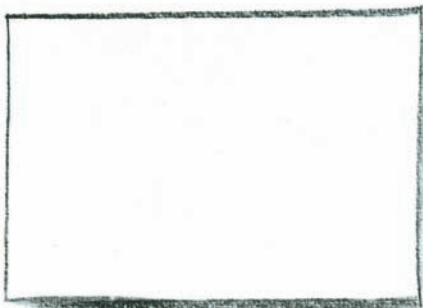
„Nevezmu si nic,“ vyřešila to nakonec Cecilka a chtěla vykročit z domova na cestu kolem světa (vlastně jen na půl cesty). Kdyby nedostala velikánský hlad a žízeň, už tam mohla být.

Na hlad je dobré všechno, říká se, ale pro Cecilku všechno dobré nebylo. Měla chuť jen a jen na ementál a sodovku. Jedla ráda ementál, protože byl dírkovaný, a pila ráda sodovku, protože štípala do nosu. Ale ve skříni nebyl ani ementál, ani sodovka.

Cecilka se zamyslela nad tím, jak se dělá z ničeho ementál.

„Víte jak?“ řekla za chvíli.

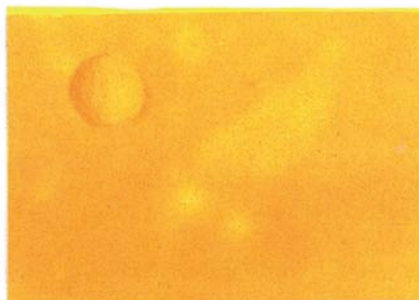
Vystřihneme kousek bílého papíru,

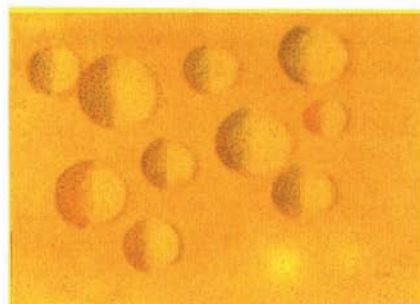
nabarvíte papír nažluto,

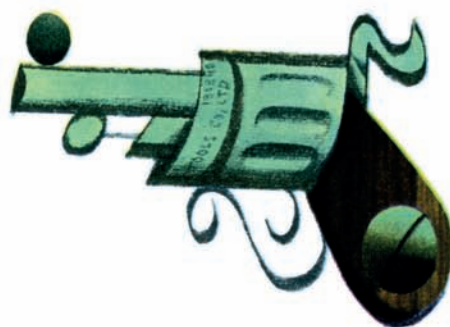
provrtáte do něho díрку menší než knoflík ke kabátku,

další dírky

prostrělíte pistolí.

Do sklenice s vodou naházíte vzduchové bubliny,

které zbyly po dírkách v ementálu (menších než knoflíky ke kabátku).

A je to.

Cecilka se najedla a napila, potom zamkla pečlivě dveře na dva západy a levou nohou vykročila do světa.